Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 6. Den 15. Marts 1898. 47de Aargang.

Et tilstrækkeligt Svar til Josephiterne.

Der findes en Organisation med Hovedkvarter i Lamoni, Jowa, under Navn af „Den reorganiserede Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige". Joseph Smith, ældste Søn af Profeten Joseph, er dette Samfunds Præsident, og det kaldes i Almindelighed „Josephit-Kirken". Det mest Mærkværdige ved denne Kirke er dens Modstand mod Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige og den Bitterhed, som dens Embedsmænd udvise mod Folket i Utah. Det vilde være vanskeligt at udpege nogen Aarsag til denne Bitterhed, medmindre den skulde søges i det Had, som kommer i Menneskets Hjerte imod Sandheden; de vide ikke hvorfor, maaske ej heller hvorfra, men de føle dets Magt og give efter for dets Indflydelse og stride paa den Maade imod Gud. „Josephiternes" Opposition mod Kirken kan siges at være baseret paa følgende Grunde.

Første. De paastaa, at Joseph Smith, deres Samfunds Præsident, med Rette burde have arvet Præsidiet over Kirken, som Gud organiserede gjennem hans Fader, og dette af to Grunde: først fordi det, som de sige, var hans Arvearet, og dernæst i Kraft af en Ordination til dette Embede, som de erklære, at han modtog af sin Fader førend dennes Martyrdød; de paastaa, at Brigham Young og det hele Quorum af de tolv Apostle gjorde sig skyldige i en ulovlig Bemægtigelse, da de overtoge Præsidiet af Kirken efter Profeten Josephs Død og derefter organiserede Kirkens Første Præsidentskab og ordnede alle dens Affærer.

Anden. De paastaa, at hele Kirken forkastedes af Herren tilligemed deres Afdøde, fordi, som de erklære, Templet i Nauvoo ikke blev fuldført i det Tidsrum, som var fastsat ved Aabenbaring.

Tredie. De anføre, at Brigham Young og hans Medarbejdere ved at lede Folket til Klippebjergenes Dale og derved gjøre det fjerne Vesten til Kirkens Indsamlingssted havde tilsidesat og overtraadt Guds Lov, som bestemte, at Jackson County, Missouri, skulde være Kirkens Indsamlingssted; ligeledes anføre de, at de Tolv ved at lede Folket til Utah ledte dem paa Afveje.

Fjerde. De paastaa, at da Folket

havde nedsat sig i Utah, lærte Lederne dem falske Lærdomme og foranledigede Folket til at tilbede falske Guder og deltage i forskjellige Synder.

Femte. De erklære, at Brigham Young, og ikke Profeten Joseph, gav Loven om celestialt Ægteskab, indbefattende Lærdommen om flere Hustruer, til Kirken, og at de præsiderende Myndigheder ved Indførelsen af denne Lærdom ledte Folket til Horeri og saadanne Synder, at de bleve en Forsmædelse for Guds Værk paa Jorden og ikke længer kunde være Guds Folk. De vare faldne fra Troen og afskaarne fra Guds Velsignelser; med andre Ord, de vare Apostater. Fra deres Standpunkt udgjøre de Hellige to Klasser: egenmægtige Ledere og bedragne Efterfølgere. De Sidste foregive de at have Medynk med, medens de fordømme de Første med en Hæftighed, som kunde være foruroligende, hvis den ikke var afmægtig. Med et Ord, „Josephiterne" erklære de Hellige for at være Apostater og Kirken for at være forkastet af Gud og det fra Nauvoos Dage.

En saadan Stilling indtager „Josephiternes" Samfund overfor Kirken og de Hellige, og det er overfor denne Holdning, at følgende Skrivelse vil give et tilstrækkeligt Svar, et Svar, som efter Forfatterens Mening vil indbefatte alle Stridspunkterne og være fuldstændigt, et Svar, som i Virkeligheden er Guds Svar paa disse falske Beskyldninger. Og skjønt det ikke kan formodes, at det vil lukke deres Mund, som ere oplærte til, „skjønt overvundne, at vedblive med Argumentet", saa vil det forhaabentlig være tilstrækkeligt til at tilfredsstille de Oprigtige af Hjertet, som tro, at Profeten Joseph Smith var en inspireret Guds Tjener; og det vil ogsaa være et Middel til, at Brødrene, som rejse i Missionens Tjeneste, og som undertiden møde disse „Josephiternes" Paastande, kunne tydeliggjøre Usandheden af disse Beskyldninger mod Guds Tjenere og Kristi Kirke.

Det er nødvendigt at tilføje, at „Josephiterne" foregive at tro paa Profeten Joseph Smith; det vil sige, de foregive at tro, at han var en Guds Profet og havde guddommelig Fuldmagt til at forkynde Evangeliet og oprette Kristi Kirke paa Jorden. Det er denne Kjendsgjerning, som vil give dette Svar Vægt. Det bør ogsaa nævnes, at de Kjendsgjerninger, som ville blive anførte, før vi naa det egentlige Punkt i Argumentet, vel i Begyndelsen kunne synes at have mindre at gjøre med Sagen, men en taalmodig Gjennemlæsning af dem er nødvendig for at give Argumentet Vægt og Styrke.

I William Claytons Dagbog findes under den 18. Maj 1843 følgende Beretning om en Samtale, der fandt Sted mellem Joseph Smith og Stephen A. Douglas i Sheriff Backenstos Hus i Carthage, Illinois:

„Spiste til Middag med Dommer Stephen A. Douglas, som præsiderer over Retten her. Efter Maaltidet bad Dommer Douglas Præsident Joseph om at give ham en Beretning om Missouri-Forfølgelserne, hvilket han gjorde paa en meget udførlig Maade. Han omtalte ogsaa sit Besøg i Washington City for at fremlægge de Helliges Sag for Van Buren, de Forenede Staters Præsident, og dennes spagfærdige Svar: ‚Mine Herrer! Eders Sag er retfærdig, men jeg kan Intet gjøre for Eder.' Han nævnede ligeledes den kolde, følelsesløse Maade, hvorpaa han var bleven behandlet af Størstedelen af Senatorerne og Repræsentanterne med Hensyn til de Helliges Sag. Clay sagde: ‚I burde rejse til Oregon,' og Calhoun sagde med en højtidelig Hovedrysten: ‚Det er

et delikat Spørgsmaal — et kritisk Spørgsmaal —, men det gaar ikke an at røre ved det.'

Dommeren lyttede med største Opmærksomhed og udtalte sig derpaa strengt dadlende angaaende Guvernør Boggs og Myndighederne i Missouri, som havde deltaget i Uddrivelsen, og sagde, at et Folk, der vilde handle, som Poblen i Missouri havde gjort, burde dømmes og straffes.

Idet Præsident Smith sluttede sine Bemærkninger, sagde han: ,Dersom Regjeringen, der modtager Borgernes Penge for sin offentlige Jord, medens dens Embedsmænd nyde enhver Luksus paa det offentlige Skatkammers Bekostning, ikke kan beskytte sine Borgeres Liv og Ejendomme, er den kun af Navn en Regjering, og jeg profeterer i Herrens, Israels Guds Navn, at dersom de Forenede Stater ikke give de Hellige Oprejsning for den Uret, de have lidt i Staten Missouri, og straffe de Embedsmænd, som have gjort sig skyldige i disse Forbrydelser, da vil Regjeringen om faa Aar blive fuldstændig kuldkastet og tilintetgjort, og der skal ikke blive saameget som et Potteskaar tilbage paa Grund af deres Ugudelighed, der have tilladt, at Mænd, Kvinder og Børn bleve myrdede, at Tusinder af Landets Borgere bleve plyndrede og uddrevne fra deres Ejendomme, og at de Skyldige gaa ustraffede, hvorved der er sat en Skamplet paa denne store Republiks Vaaben, ved Tanken om hvilken de højsindede og patriotiske Mænd, som dannede de Forenede Staters Konstitution, vilde have skjult deres Ansigter af Skam. Dommer Douglas! De vil tragte efter at blive Præsident over de Forenede Stater; dersom De nogensinde vender Deres Haand imod mig eller de Sidste-Dages Hellige, vil De faa at føle Vægten af den Almægtiges Haand paa Dem, og De vil leve længe nok til at se og vide, at jeg har sagt Dem Sandheden; thi denne Dags Samtale vil De erindre hele Livet.' Hr. Douglas lod til at være meget venligt stemt og erklærede, at Præsident Smiths Bemærkninger vare passende og sande."

Denne Profeti offentliggjordes først i Utah i »Deseret News« den 24. September 1856 og blev derpaa optaget i »Millennial Star«, England, i Februar 1859. I begge Tilfælde findes den i Joseph Smiths Levnetsløb, som da blev optaget i disse Tidsskrifter. Stephen A. Douglas blev Kandidat til Præsidentværdigheden i de Forenede Stater; han indstilledes til dette Embede af den demokratiske Konvention, som afholdtes i Charleston den 23. Juni 1860. Da Konventionen havde erklæret ham for at være Partiets Kandidat, „rejste hele Forsamlingen sig op, og medens Hattene svingedes i Luften, gav Tilslutningen og Enigheden i Valget sig Luft ved høje Raab, Haandklap og andre støjende Maader, hvorved Forsamlingens Glæde kunde tilkjendegives." (Se »Cooper's American Politics«, Book I. Page 86.)

Ingen Mand i den amerikanske Politiks Historie har haft større Grund til at haabe paa et lykkeligt Udfald, end Hr. Douglas havde, da han blev Kandidat til Præsident-Embedet. Det politiske Parti, hvoraf han da var den erklærede Leder, havde ved det foregaaende Præsidentvalg opnaaet 174 Stemmer i Valg-Kollegiet mod de to Modpartiers 122 og 1,838,169 almindelige Valgstemmer mod begge Modpartiernes 1,215,798. Det er dog et historisk Faktum, at det demokratiske Parti adsplittedes under Valgkampen 1860, og forskjellige Afdelinger opstillede hver sin Kandidat med følgende Resultat: Abraham Lincoln, det republikanske Partis

Kandidat, vandt en glimrende Sejr. Han fik 180 Stemmer i Valg-Kollegiet, Hr. Breckinridge fik 72 og Hr. Bell 39, medens Hr. Douglas kun opnaaede 12. „Ved et Flertal af de almindelige Valgstemmer sejrede Hr. Lincoln i 18 Stater, Hr. Breckinridge i 11, Hr. Bell i 3 og Hr. Douglas i 1." (Se Tabellerne i »American Politics«, Book VII. Pages 22 & 26, samt »U. S. History« by Alexander H. Stephens, Page 559.) Mindre end et Aar efter, at han var opstillet som Kandidat af den demokratiske Konvention i Charleston, og medens han endnu var i sin bedste Manddoms Alder — 48 Aar gammel —, døde Hr. Douglas i sit Hjem i Chicago, en skuffet, for ikke at sige en sønderknust Mand.

Lad os nu undersøge Aarsagen til hans Nederlag. Fjorten Aar efter, at den anførte Profeti var udtalt, og omtrent et Aar efter, at den var offentliggjort i »Deseret News«, holdt Hr. Douglas en Tale i Springfield, Hovedstaden i Illinois. Talen holdtes den 12. Juni 1857 og blev offentliggjort i »Missouri Republican« den 18. Juni 1857. Der var netop paa den Tid stor Bevægelse overalt i Landet med Hensyn til Mormon-Kirken i Utah. Usandheder og falske Beskyldninger opfyldte alle Aviserne. De frygteligste Forbrydelser — Mord, Røveri, Oprør og Landsforræderi — tillagdes falskeligen Kirkens Ledere. Da det var almindelig bekjendt, at Hr. Douglas havde staaet paa en meget venskabelig Fod med Profeten Joseph Smith og var vel kjendt med Kirkens andre Ledere, ansaas han for at være i Stand til at bedømme „Mormon-Spørgsmaalet", og han blev anmodet om at udtale sig angaaende dette Emne i den ovennævnte Tale. Hr. Douglas efterkom Anmodningen og grupperede de cirkulerende Anklager imod Mormonerne paa følgende Maade:

„For det Første, at ni Tiendedele af Befolkningen ere Udlændinge af Fødsel og have nægtet at blive Borgere i Landet eller at aflægge Troskabs-Ed eller paa nogen anden Maade anerkjende de Forenede Staters Regjering som den øverste Myndighed i Territoriet (Utah).

For det Andet, at Indbyggerne, hvad enten de ere Indfødte eller Udlændinge, som ere Mormoner (og de indbefatte hele Folket i Territoriet), ere bundne ved rædsomme Eder og frygtelige Straffe til at anerkjende og opholde Brigham Youngs Myndighed og den Regjering, han har oprettet, som staaende over de Forenede Staters Regjering, saavel i civile som i religiøse Sager, og at de i deres egen Tid og under deres Lederes Styrelse ville søge at omstyrte de Forenede Staters Regjering og modstaa dens Autoritet.

For det Tredie, at Mormon-Regjeringen med Brigham Young i Spidsen nu skaffer sig Allierede i de forskjellige Indianer-Stammer i Utah og omliggende Territorier og opvækker Indianerne til Strid og Oprør; at Brigham Young organiserer Bander af sine Tilhængere under Navnet „Daniter" eller ødelæggende Engle for at iværksætte et System af Røveri og Mord mod amerikanske Borgere, som opholde de Forenede Staters Myndighed og fordømme de berygtede og afskyelige Udøvelser og Institutioner af Mormon-Regjeringen."

Hr. Douglas baserede sine Bemærkninger paa disse Rygter imod de Hellige. I Talens Løb sagde han:

„Lad os fremsætte disse Kjendsgjerninger i officiel Form for Præsidenten og Kongressen, og Landet skal

snart erfare, at i Udøvelsen af den høje og hellige Pligt, som hviler paa Præsidenten og Kongressen, vil der ikke være nogen Tvivlraadighed eller Vaklen. Den vil være hurtig som Tordenen, der følger paa Lynglimtet — streng og ubøjelig som Døden. Hvis en saadan Tilstand virkelig hersker, som Rapporterne ville lede os til at tro — og disse Rapporter komme i officiel Form —, da maa Kniven anvendes mod dette forpestende, modbydelige Kræftsaar, som æder sig ind i selve Hjertet af det politiske Legeme. Det maa udskjæres med Rødderne og brændes med Lovens gloende Jern . . . Skulde alle Forsøg paa at bringe dem (Mormonerne) til Bevidsthed om deres Pligt vise sig forgjæves, da er der kun et Middel tilbage. Ophæv Territoriets organiske Lov med den Begrundelse, at de ere Udlændinge, Fjender og Røvere, uværdige til at være Borgere i et Territorium, langt mindre til nogensinde at blive Borgere i en af denne Republiks frie og uafhængige Stater. At beskytte dem længere i deres forræderiske, modbydelige og dyriske Handlinger vilde være en Vanære for Landet, for Menneskeheden, for Civilisationen og for Tidens Aand. Udvisk det fra de organiserede Territorier i de Forenede Stater. Hvad saa? Det vil da henfalde til Loven af 1790, som giver den foderale Regjering fuld og uindskrænket Myndighed over alt det Land, som ikke er organiseret i Følge en organisk eller speciel Lov. I Henhold til denne Lov kunne alle Forbrydelser og ulovlige Handlinger, som begaas i en saadan Landstrækning, dømmes og straffes af Øvrigheden i hvilkensomhelst Stat eller Territorium, hvor Misdæderne først bringes for Retten. I Følge denne Lov ere mange Personer i Kansas, Nebraska og andre Territorier, førend deres Oprettelse som saadanne, blevne arresterede, dømte og hængte for deres Misgjerninger. Loven af 1790 har fuld og uindskrænket Domsret, hvor der ikke findes nogen anden Lov af lokal Karakter, og ved at tilbagekalde Utahs organiske Lov vil Landets Regjering erholde fuld Herredømme over Territoriet."

Hr. Douglas' Tale var af stor Interesse og Betydning for Folket i Utah paa dette Tidspunkt. Hr. Douglas havde det i sin Magt at gjøre dem Godt. Paa Grund af hans personlige Kjendskab til Joseph Smith og til den store Mængde af Mormon-Folket, som da var i Utah, samt til dets Ledere (thi han havde kjendt baade Lederne og Folket i Illinois, og de, som han havde kjendt i Illinois, udgjorde Størstedelen af Folket i Utah, da han holdt sin Tale i Springfield), vidste han, at Rapporterne, som bragtes til Østen af ugudelige og fjendtlige Mænd, ikke vare sande. Han vidste, at disse Rygter for Størstedelen vare et Opkog af de gamle, eksploderede Beskyldninger imod Joseph Smith og hans Efterfølgere i Missouri, og han vidste, at de vare falske paa Grund af de mange Vidnesbyrd, Joseph havde givet ham i den for anførte Samtale den 18. Maj 1843, og paa Grund af sit Kjendskab til Folket i Nauvoo. Han havde her en Lejlighed til at forsvare de Uskyldige, til at gjendrive de falske Beskyldninger, som vare gjorte mod et retskaffent Folk, og til at indlægge et godt Ord for de Fortrykte; men Demagogen i ham sejrede over Statsmanden, Politikeren over Menneskevennen, og for at undgaa Folkets Dadel, som han frygtede vilde ramme ham, hvis han viste sig venlig overfor Mormonerne, vendte han sin Haand imod dem med det Resultat, at han ikke ødelagde dem, men beseglede sin egen Dom — i Op-

fyldelse af Profetens Ord følte han Vægten af den Almægtiges Haand paa sig.

Det var umuligt for nogen menneskelig Kundskab at forudsige de i den nævnte Profeti omtalte Begivenheder. Stephen A. Douglas var en intelligent, men forholdsvis ukjendt Mand, da Samtalen fandt Sted i Maj 1843. Der kan ikke være nogen Tvivl om Profetiens Tilstedeværelse før dens Opfyldelse. Den blev som før sagt offentliggjort i »Deseret News« den 24. September 1856, omtrent et Aar førend Douglas holdt sin Tale i Springfield i Juni 1857, og næsten fire Aar førend han blev opstillet som Kandidat til Præsidentværdigheden af den demokratiske Konvention i Charleston.

Desuden offentliggjordes i »Deseret News« den 2. September 1857 en længere Kritik over Hr. Douglas' Tale, hvoraf den sidste Paragraf, der var rettet direkte til Hr. Douglas, lyder saaledes:

„I Deres sidste Paragraf (af Talen i Springfield) siger De: 'Jeg har saaledes fremsat for Eder i al Tydelighed og Ærlighed mine Anskuelser med Hensyn til Utah Spørgsmaalet'; med i det Mindste lige saa stor Tydelighed og med langt større Oprigtighed have vi nu fremsat vor Kritik over Deres Bemærkninger. Og eftersom De var vel bekjendt med Joseph Smith og hans Folk samt ogsaa med deres Fjenders Karakter og vidste, at deres Beskyldninger vare falske, men desuagtet maatte gø med de Hunde, der snappe efter vor Hæl, for at lade dem vide, at De ogsaa var en Hund; og for at De maa have et Vidnesbyrd om Sandheden af den Erklæring, at De kjendte Joseph og hans Folk samt deres Fjenders Karakter (og ingen anden Forandring er sket med dem end den, at de Hellige ere blevne bedre og deres Fjender slettere); samt ogsaa for at De tilsulde maa forstaa, at De bevidst og af egen fri Vilje har beseglet Deres Fordømmelse og ved Deres egen Opførsel udelukket enhver Udsigt til at opnaa Præsidentværdigheden paa Grund af Ulydighed mod Josephs Raad, som De forhen søgte og trivedes ved at adlyde; og endelig for at De sammen med os kan bevidne for al Verden, at Joseph var en sand Profet, indrykke vi paany følgende Brudstykke af Joseph Smiths Levnetsløb til Deres Fordel og anbefale det til Deres omhyggelige Gjennemlæsning og oprigtige Eftertanke."

Derpaa følger Samtalen mellem Joseph Smith og Hr. Douglas som optegnet i William Claytons Dagbog, offentliggjort i »Deseret News« et Aar før Hr. Douglas' Tale og nu fremsat i denne Artikel.

Jeg har søgt at nævne alle Omstændigheder, der stode i Forbindelse med denne mærkværdige Profeti, saa at der ikke skulde være nogen Tvivl med Hensyn til Profetien selv, det vil sige ingen Tvivl om, at Profetien gik forud for dens fuldstændige og mirakuløse Opfyldelse. Og nu kommer jeg til Kjærnen af Argumentet.

Profetien er en Kjendsgjerning. Dens Opfyldelse er en Kjendsgjerning. Gud opfyldte herligt sin Tjener, Profeten Joseph Smiths Forudsigelse. Stephen A. Douglas attraaede virkelig at blive Præsident i de Forenede Stater. Han modtog Udnævnelsen som et stort politisk Partis Kandidat til dette høje Embede. Men han havde løftet sin Haand imod de Sidste-Dages Hellige, Profeten Josephs Smiths Folk, og som Følge deraf fik han Vægten af den Almægtiges Haand at føle; hans Haab bristede; han naaede aldrig Maalet for sin Ærgjærrighed; hans Karriere forfejledes paa det Elen-

digste, og han døde som en fejlslagen Mand, skjønt han endnu var i sin kraftigste Alder. Kan Noget være mere tydeligt, end at Stephen A. Douglas følte Vægten af den Almægtiges Haand paa sig? Men læg Mærke til, at disse Ulykker kom over ham, fordi han havde løftet sin Haand imod Guds Hellige i Utah. Det var, fordi han vendte sin Haand imod dem, at han blev skuffet i sit Haab, forfejlede sit Maal og døde med et sønderknust Hjerte. Og da den Almægtige saaledes haandhævede sin Profets Forudsigelser paa denne mægtige Mands Hoved, gjorde han ogsaa Mere — han anerkjendte de Hellige i Utah som sit Folk og Kirken i Utah som sin Kirke; denne Slutning kan ikke undgaas.

Profetien opfyldtes ikke paa Stephen A. Douglas' Hoved, fordi han havde løftet sin Haand imod „Josephiterne"; denne Bevægelse havde ikke antaget nogen bestemt Form, da Douglas holdt sin Tale i Springfield den 12. Juni 1857. Joseph Smith, som nu er dette Samfunds Præsident, havde den Gang endnu ikke indvilliget i at overtage Præsidiet over den „reorganiserede Kirke", saa „Josephiterne" kunne ikke gjøre Fordring paa nogen Lod eller Del i Opfyldelsen af denne mærkelige Profeti — hvilken Opfyldelse er en saa fuldstændig Haandhævelse af Kristi Kirke mod de Angreb, som „Josephiterne" føre imod den. Og endvidere bør det erindres, at denne Anerkjendelse blev givet paa en Tid, da Apostasien af de Hellige i Utah i Følge „Josephiternes" Paastand havde naaet sit Højdepunkt. Det vil sige, Polygami blev forkyndt og praktiseret, og det var dette, som Hr. Douglas hentydede til paa flere Steder i sin Tale; de Lærdomme, som „Josephiterne" formode have ledt Folket til at følge efter falske Guder, bleve da mest forkyndte; og dog — netop paa den Tid, da Kirken i Utahs Apostasi efter „Josephiternes" Udsagn var paa sit Højdepunkt, se! da haandhævede Gud sit Folk paa den mest herlige Maade, anerkjendte dem som sit Folk i den Grad, at den Mand, som vovede at løfte sin Haand imod dem, uagtet Guds Profet havde advaret ham imod at gjøre saa, blev straffet med Døden, efter at hans Forhaabninger vare skuffede, hans Stolthed ydmyget og han selv gjort til Spot for Verden. Vilde Herren gjøre dette for at haandhæve et Folk, som havde overtraadt hans Bud, tilranet sig hans Myndighed, hengivet sig til Horeri, fulgt efter fremmede Guder og fordærvet Præstedommet? En saadan Tanke er saa fornuftstridende, at den ikke fortjener videre Overvejelse.

Men paa den anden Side — hvad bliver der saa af de Beskyldninger for Apostasi, der fremføres mod det Folk, som Gud saaledes har anerkjendt? De ville være som løs Tale for dem, der ville overveje Vægten af det Argument, der findes i de Kjendsgjerninger, som her ere fremsatte. Jeg paastaar, at det er unødvendigt at indlade sig paa endeløse Argumenter om uvæsentlige Formaliteter eller lange Diskussioner om „Josephiternes" Spidsfindigheder. Her er Guds Svar paa alle deres Paastande og falske Beskyldninger. Han anerkjender sit Folk og haandhæver sin Kirke ved at fuldbyrde sin Dom paa Hovedet af en af Amerikas største Statsmænd, som løftede sin Haand imod Guds Folk og Kirke. Jeg er tilfreds med Guds Svar til „Josephiterne". Det er tilstrækkeligt.

B. H. Roberts i »Improvement Era«.

Den 15. Marts 1898.

Frugterne af Evangeliet.

Evangeliets Indflydelse har frembragt en vidunderlig Forandring paa de Mennesker, som have adlydt det og fulgt den Kirke, som Herren har oprettet. Der findes i Utah og omliggende Stater og Territorier et stort Antal af Kirkens Medlemmer. Mange af disse ere komne fra fremmede Lande og fra forskjellige Nationer, men skjønt de ere Fremmede for hverandre, hersker der dog nu, da de ere førte sammen, en Enighed og Kjærlighed imellem dem, som i Sandhed er meget forunderlig. De kunne bo adskilte ved Hundreder af Mile — Nogle i Kanada, Nogle i Mexico, Andre i de forskjellige Byer i Utah, Arizona, New Mexico og andre Stater —, men naar de samles i General-Konference i denne Stad, ere de ikke længere Fremmede; de have en Tro, et Haab og virke Alle for det Samme. De nære en Kjærlighed til hverandre, der staar højt over noget Lignende, som findes andre Steder blandt Menneskeslægten.

Dette er et Karaktertræk for de Sidste-Dages Hellige, der adskiller dem fra alle andre Folk.

Hvis hele Menneskeslægten besjæledes af denne Aand, hvilken stor Forandring vilde der da ikke ske paa Jorden! Hvis Menneskene vilde adlyde Evangeliet, vilde de besidde denne Aand. Denne Aand ville Menneskene nyde i et langt større Maal i det Tusindaars-Rige. Evangeliet er gjenbragt for at forberede Jordens Indbyggere til at indgaa i Millenniet. Herrens Tjenere ere udsendte med Evangeliets Budskab, saa at Alle kunne faa Lejlighed til at høre og adlyde det. De indbyde Alle til at adlyde Sandheden og forsage deres Synder. Med denne Indbydelse folger ogsaa en Advarsel: De, som forkaste Budskabet, staa i Fare for at komme under Dommen, som Herren snarlig vil lade udgaa over de Uretfærdige og dem, som forkaste hans Evangelium.

Mange forlange Tegn til Bevis paa, at dette er Herrens Værk, medens de lukke Øjnene for de Vidnesbyrd, der foreligge. Det er et stort Bevis paa Sandheden af Evangeliet at se den Forandring, som er sket med dem, som have sluttet sig til Kirken; de ere fodte paany; de blive nye Mennesker for Herren; en Kjærlighed, som de aldrig før kjendte, opfylder deres Sjæl. De elske deres Brødre og Søstre i Kirken med en ny og ukjendt Følelse; de forlade deres gamle Hjem, deres Slægtninge og Venner og bryde alle de kjære Baand, som binde dem til deres Fædreland, og rejse til Zion for at bo iblandt de Hellige.

Hvilket herligt Syn at se Folket samles fra alle Dele af Jorden for at bo i Zion og nyde de Helliges Selskab! Det staar ikke i menneskelig Magt at udføre dette. Det vilde være umuligt for noget Menneske at formaa Mænd og Kvinder til at handle saaledes eller til at nære saadanne Følelser. Kun Guds Kraft kan udføre dette. Et mægtigt Mirakel bliver udført for Nationernes Øjne ved de Sidste-Dages Helliges Indsamling.

Skjønt denne er et stort Vidnesbyrd om Sandheden af dette Herrens Værk, er det ingenlunde det eneste Bevis. Et stort Vidnesbyrd for, at det er Herrens

Værk, findes i de Frugter, som frembringes af dette Folk. Enighed, Fred og Kjærlighed herske blandt alle virkelige Sidste-Dages Hellige. Hvor de leve, som de burde, kan man spore en Begyndelse til den Aand og Følelse, som vil herske i det Tusindaars-Rige.

Vore Børn burde lære at forstaa den store Forskjel, der paa dette Punkt findes mellem Guds Værk og hans hellige Kirke og de Kirker, der ere oprettede af Mennesker.

(Geo. Q. Cannon i »Juvenile Instructor«.)

Ankomst.

Følgende Missionærer fra Zion ankom den 26. Februar:

John H. Carlen fra Heber City, Charles J. E. Bohman fra Monroe og John A. Christensen fra Salt Lake City, Utah.

Den 2. Marts:

Albert J. Johnson fra Ogden, Utah.

Vi byde disse Brødre hjerteligt velkomne.

Beskikkelse.

Ældsterne John H. Carlen og Charles J. E. Bohman beskikkes til at arbejde i Stockholms Konference.

Ældste John A. Christensen beskikkes til at arbejde i Aalborgs Konference.

Ældste Albert J. Johnson beskikkes til at arbejde i Skaane Konference.

Alle under deres respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

C. N. Lund,
Præsident over den skandinaviske Mission.

En smuk Mindesten blev den 2. Februar rejst paa Ældste Anders Bjørkmans Grav, som døde i Solvarbo, Sverige, den 19. August 1896, medens han var beskjæftiget i Missionens Tjeneste.

Stenen, som staar paa hans Grav paa Gustafs Forsamlings smukke Kirkegaard, er af sort-graa Granit, 6 Fod høj, 21 Tommer bred og har en Vægt af ca. 500 Kilo. Den bærer følgende Inskription:

ANDERS BJØRKMAN
FØDD DEN 22. JANUAR 1838
DØD DEN 19. AUGUST 1896
ETT MINNE REST TILL HONOM AF TROFASTE BRÖDER

Stenen, som har kostet 110 Kroner, blev rejst til Minde om Broder Bjørkman af Missionærer fra Zion, som arbejdede i den skandinaviske Mission.

Et Telegram fra Goteborg meddeler den sørgelige Nyhed, at Ældste Joseph H. Jenson afgik ved Døden der om Morgenen den 8. Marts af Underlivsbetændelse. Dødsbudskabet kom meget uventet, da vi kun for et Par Dage siden havde faaet Efterretning om hans Sygdom. Broder Jenson er fra Union, Salt Lake County, Utah, og ankom til Skandinavien den 16. Juni 1896. Præsident Lund afrejser i Morgen (den 10. Marts) til Gøteborg, hvor Begravelsen vil finde Sted den 11. Vi ville da være i Stand til at bringe en udførlig Beretning i næste Nummer af „Stjernen".

Vi nære de dybeste Følelser af Sympathi for Broder Jensons Familje, og vi bede Herren om at trøste og velsigne dem i denne Sorgens Time.

Fra „Nøglen til Theologien".

XIII. Kapitel.

Drømme.

„Men Gud taler en Gang og anden Gang; man agter ikke derpaa.

I Drøm, i Syn om Natten, naar den dybe Søvn falder paa Folk, naar de slumre paa Sengen, da aabner han Menneskenes Øren, og besegler Formaningen til dem." (Job. 33, 14, 15. 16.)

I alle Tidsaldre og Husholdninger har Gud aabenbaret mange vigtige Lærdomme og Advarsler for Menneskene ved Hjælp af Drømme.

Naar de ydre Organer af Jagttagelse og Tanke ere løsladte fra deres Virksomhed, naar Nerverne ikke længere ere spændte og hele det menneskelige Hylster er dysset i stille Slummer for at forny sin Kraft og Styrke, da er det, at de aandelige Organer ere befriede og til en vis Grad kunne udføre deres vante Funktioner, kunne gjenkalde dunkle Omrids, svage og utydelige Erindringer fra den himmelske Verden og de dyrebare Minder fra deres første Tilværelse, hvorfra de ere nedstegne og have modtaget et kjødeligt Tabernakel. Deres beslægtede Aander, deres beskyttende Engle omgive dem med den mest hengivne Kjærlighed og den dybeste Omsorg. Aand meddeler sig til Aand, Tanke møder Tanke, Sjæl blander sig med Sjæl i en fælles, ren og evig Kjærligheds Henrykkelse.

I denne Tilstand ere de aandelige Organer modtagelige for Budskab fra Herren og Besøg af Engle og Aander af retfærdige Mænd fuldkommengjorte. I denne Tilstand have vi ofte Kommunikation med vore hedengangne Fædre, Mødre, Brødre, Søstre, Sønner eller Døtre eller med en afdød dyrebar Mand eller Hustru, hvis Kjærlighed til os er rodfæstet i de evige Elementer og aldrig kan formindskes ved Døden, Afstand eller Tidsrum.

Vi have maaske haft en Ven eller Veninde, hvis Hjerteslag vare fælles med vore, og som var opfyldt af Haab og Længsel efter en lykkelig Fremtid ved vor Side, hvis Lykke for Tid eller Evighed aldrig vilde være fuldkommen uden en Forening med os. En Saadan, rykket bort fra Livet i sin fejreste Vaar, lever i hin anden Sfære med de

samme lyse Haab, vaagende over ethvert Skridt, som vi tage i vore Vandringer over Livets trange Sti, med en Bøn og et Ønske for vort evige Velfærd og længselsfuld ventende vor Ankomst til den samme Sfære.

Med kjærlig Omhyggelighed vaage de over vor Søvn og søge ved Hjælp af det aandelige Fluidum at meddele sig til vore Aander for at advare os imod Farer og Fristelser, for at trøste og husvale os i Sorgens Time og afværge Alt, som kunde skade os, eller maaske for at give os et venligt Tegn paa Erindring eller udødelig Kjærlighed. Det er de Rene af Hjertet, de, som elske Sandhed og Dyd, der kunne skatte disse Bemærkninger; thi de vide til en vis Grad i det Mindste, at disse Ting ere sande.

De, som ere hengivne til Synd, Ryggesløshed og Vederstyggelighed; de, som hverken tro paa Kristus eller bede til ham eller søge at holde hans Bud; de, som ikke søge den rene, ophøjede og hellige Glæde, der findes i uskyldig og himmelsk Kjærlighed, men som vilde ofre enhver højere Følelse paa den lovløse Nydelse og brutale Attraas Alter — de ville ikke kunne forstaa og skatte disse Anskuelser: thi deres Skytsengle, deres beslægtede Aander have forlængst forladt dem og ophørt med at vaage over deres Velfærd paa Grund af, at deres Opførsel har bedrøvet og bortdrevet disse hellige Væsener.

Guds Aand har ogsaa vendt sig bort fra dem i Sorg og Bedrøvelse og har overladt det til dem selv at stride alene mod Livets Farer og Sorger og at søge Selskab med ligesindede urene Aander. Saadanne Personer drømme om Horeri, Drukkenskab og Forbrydelser af enhver Slags og have bange Anelser om en frygtelig Død og om Mørke og onde Aanders Angreb.

Men salige ere de, som ikke miste deres Krav paa de himmelske Kræfter og de rene og elskelige Aanders Omsorg og Beskyttelse.

Vi ville anraabe den Klasse af Menneskeslægten, som har mistet sin Skytsengel, om for deres Livs Lykke og Sjæls Saligheds Skyld at vende tilbage til den rette Sti; vi ville bønfalde dem ved hans Blod, som døde for os, ved hans Sejr, som opstod i Triumf fra Graven, ved deres Kjærlighed til beslægtede Aander, som med Glæde vilde elske dem i Verdener foruden Ende, om at vende sig bort fra deres Synder og adlyde Jesu Kristi Love og Ordinancer, saa at Guds Aand maa vende tilbage til dem og deres gode Engle og Aander atter tage dem i Varetægt. O, hvilken Trøst er det ikke i denne mørke og kolde Verden at vide sig elsket og beskyttet af mægtige, varmhjertede og elskelige Venner!

En Drøm!

Ja, hvad er ikke blevet udført ved Drømme?

Drømme og deres Udtydning førte Jakobs elskede Søn fra Fængslet og gjorde ham til Første-Minister i Ægypten samt til en Frelser for en Nation og sin Faders Hus.

Drømme og Udtydning af Drømme opløftede Daniel fra Slaveri og Fangenskab i Babylon til at præsidere over Guvernører og Statholdere i mere end 100 Provindser, medens han bar Kongens Guldkjæde om sin Hals og lærte kongelige Prindser Visdom og Statsklogt.

Drømme og deres Udtydning løftede Fremtidens Slør og udpegede Begivenhedernes Gang gjennem alle Livets omskiftende Scener, indtil de Hellige skulle opnaa Herredømmet og Uforkrænkelighed herske paa Jorden.

I hvilken sørgelig Tilstand befandt

ikke Saul, Israels Konge, sig, da Filisternes Hær stod opstillet i Slagorden imod ham og Herren ikke svarede ham, hverken ved Drømme eller ved Profeterne eller ved Urim og Thummim! Han søgte da den ulovlige Maade at adspørge Aanderne ved en Spaakvinde, og hans Dom forkyndtes ham. Saa foer han til Striden i haabløs Fortvivlelse og faldt selv tilligemed sine Sønner og Israels Hærskarer paa denne frygtelige Dag, medens David, til hvem disse Gaver vare meddelte ved Profeten Samuels Ordination og hellige Salvelse, ophøjedes paa Israels Throne.

En Drøm forkyndte Joseph, at hans trolovede Brud skulde føde en Søn. En Drøm advarede ham om at fly til Ægypten med Barnet og dets Moder. En Drøm tilkjendegav for ham i Ægypten, at Herodes var død, og bød ham vende tilbage til sit Fødeland.

I en Drøm advarede Herren de vise Mænd af Østerland imod at vende tilbage til Herodes og forraade det unge Barn, og de fore ad en anden Vej bort til deres Land.

Drømme og Syner advarede Paulus og de andre Apostle og de Hellige paa den Tid om Farer, Skibbrud, Forfølgelser og Døden og viste dem Midler, hvorved disse Ting kunde undgaas. Drømme og Syner ledsagede og ledte dem, mere eller mindre, gjennem hele deres Liv og Gjerning paa Jorden.

Filosofien af Evangeliet.

IV. Kapitel.

Dannede Verden sig selv.

„Naturen er kun Navnet paa en Virkning, hvis Aarsag er Gud.“ — Cowper.

„Den vantro Astronom er gal.“ — Herschel.

Havde Verden en Skaber, eller dannede den sig selv? Lad os kaste et Blik paa Naturen og se, om vi kunne finde Noget, som vil bibringe os Ide om en Gud. Vantroende fortælle os, at Tro vil forsvinde samtidig med, at Intelligensen skrider frem, at den tilhører en tidligere og mere barnlig Periode af intellektuel Udvikling, og at Religion kun er et andet Navn for Overtro, hvortil Børn og barnlige Ideer ere tilbøjelige til at hengive sig. For at forklare Skabelsens Vidundere tale de med Overlegenhed om Stoffernes evige Beskaffenhed og om Virkningerne af Naturens Love, som om disse Erklæringer kunne lede dem ud af Forlegenheden.

De mest overvældende Indtryk om en almægtig Skaber faas ved at se de Tilkjendegivelser af Magt og Storhed, der vise sig i Naturens Fænomener, som til Eksempel en Tordenstorm. De mørke og truende Skyer, Lynglimtene, Tordenens Rullen, Regnens Pisken og Vindens vilde Fart, der ofte fører med sig Alt, som findes paa dens Vej, ere alle Tilkjendegivelser af en uset Magt. Blandt Menneskehænders Værk ser den Rejsende med Beundring Pyramidernes kolossale Masser. Dog, hvad ere Pyramiderne imod Alperne, som ere hævede til en Højde, der er 33 Gange saa stor

som den største Pyramide? Men Alperne ere kun meget lidt over halvt saa høje som Andes Bjergene og indeholde kun en Hundredel af deres Masse. Disse uhyre Bjergkjæder ere hævede gjennem Stenlag af Miles Gjennemsnit, forvridende Overfladen paa et halvt Kontinent. Her ere Virkningerne af en Kraft, som vel kunde forundre og overvælde os.

Atter finde vi, at intet Tryk, som Mennesker have været i Stand til at udøve, nogensinde har sammenpresset eller udvidet en Stenblok i nogensomhelst Grad. Det er en Kjendsgjerning, at Arkitekter og Bygmestre af de mest kolossale Bygninger, som f. Eks. Salt Lake Tempel ikke tage det mindste Hensyn til Sammentrykningen af Stenene, der danne deres Grundvold. Men det Tryk, som Naturen udøver paa Klippepladerne i Bjergene, er saa stærkt, at de give efter og bøjes som Viskelæder, og naar ved Stenbrydning eller anden Aarsag Trykket ophæves, synke de fortrykte Klipper med Stønnen tilbage til deres oprindelige Stilling. (Se »Winchel's Reconciliation of Science and Religion«, page 334.)

Dog disse ere blandt Naturens svageste Virkninger. Se bort, udover Fænomenerne af hævede Bjergmasser, dybe Havbunde, ødelæggende Vinde og knusende Bølger, ud i Verdensrummet. Der svæve Verdener af uberegnelig Størrelse. De bleve dannede af en kyndig Haand, de opholdes ved en mægtig Kraft, de bevæge sig paa deres bestemte Baner ved Hjælp af en hemmelighedsfuld Magt. Vi kunne ikke hæve vore Sind til at fatte denne Magt tilfulde, men lad os søge at lære at forstaa Noget desangaaende. Der er nu Solen, hvis Omfang er saa stort, at dersom dens Centrum var stillet ved Jordens Centrum, vilde dens Omkreds naa til Maanen, ja endog videre, en Distance 24 Gange saa stor som Jordens Diameter; og dog er denne umaadelige Lysklode, der giver Liv og Lys til Alle, som bo paa Planeterne, der dreje sig omkring den, kun en af de utallige Kloder, der skinne paa Himlens Hvælv.

Hvad er nu denne Magt, som har dannet disse herlige Sole og sendt dem hvirvlende fremad gjennem Tids-Periodernes Cyklus? Den vantroende Filosof meddeler os, at det er Tyngdekraften. Men hvad er Tyngdekraften? Hvorfra kommer denne mægtige Kraft, som Menneskene benævne saaledes? Grundstofferne ere ubevægelige; det vil sige, de besidde ikke Magt til at bevæge sig selv. Det er derfor indlysende, at de maa have været paavirkede af en udenforstaaende Kraft, førend de kunde komme i Bevægelse. I alle menneskelige Affærer findes ingen Virkning uden Aarsag, intet Udkast uden Skaber, og ved nærmere Undersøgelse opdage vi, at enhver Skaber virker under Indflydelse af Viljen. Saaledes ogsaa paa Naturens Felt; ethvert Fænomen er kun Resultatet af en Aarsag, og denne Aarsag maa være frembragt af en intelligent Vilje.

Vor Forundring stiger endmere, naar vi tage i Betragtning det ufatteligt store Verdensrum, hvorover denne Magt strækker sig. Endog Solens Størrelse ligger udenfor vore Fatteevners Begreb; hvorledes skulde vi da kunne forstaa dens Afstand fra os. Det antages i Almindelighed, at Solens Afstand fra Jorden er ca. 92 Millioner Mil. Det er let at sige disse Ord, men vanskeligt at fatte deres fulde Mening. Et Eksprestog bevæger sig med en Hurtighed af 30 Mil i Timen; hvis nu en Jernbane-Linje naaede fra Jorden til Solen, vilde det vare 350 Aar før et Eksprestog at tilbagelægge denne Distance.

Dersom Champlain, der grundlagde Quebec, og Kaptajn John Smith og Indianerinden Pocahontas, der ere saa navnkundige fra Virginiens tidlige Historie, vare stegne ind i dette Tog, vilde der endnu være omtrent 80 Aar tilbage for deres Efterkommere at fortsætte Rejsen. Afstanden vilde endnu være saa stor, at først den nuværende Generations Børneborns Børn kunde vente at naa Rejsens Maal. Og dog er der en Magt, som behersker dette umaadelige Rum, fører Jorden paa sin Bane omkring Solen, hæver Oceanet i en mægtig Flod og kaster de vrede Bølger mod Strandens Klipper.

Men dette er ikke Alt. Lyset bevæger sig over denne uhyre Distance i et Tidsrum af 8½ Minuter. Det Lys, hvorved vi læse disse Linjer, udgik fra Solen, omtrent da vi begyndte med dette Kapitel. Hvad skulle vi da sige om Afstande saa umaadelige, at der medgaar et Aar, et Hundrede Aar, ja endog Tusinde Aar, for Lyset at tilbagelægge dem. Og dog er der en Magt, som ogsaa hersker der, en Kraft saa mægtig, at den „griber hele Indfatningen af Stjerner og Systemer og sender dem hvirvlende gjennem Dybden af det grænseløse Rum, lig en Haandfuld Smaastene kastet gjennem Luften". Med Sandhed kunde den store Filosof og Poet, Addison, udbryde:

„Fra Himlens høje Hvælv,
Det farverige Blaa,
Hvor, tændte af ham selv,
Guds klare Stjerner staa,
En Jubelsang nu bryder klar
I Fryd og Glæde ud:
‚En Skaberhaand os dannet har,
Og Skaberen er Gud!'"

Medens vi ere overvældede af den store Magt, som Skabningen udfolder for os, lad os da ikke tabe af Sigte de Beviser paa Intelligens og Hensigt, som den ligeledes viser. Jeg ser for Eks. en Mand gaaende paa Gaden i Regnvejr med en Paraply over sig, og jeg fatter, at dette Redskab er dannet i den Hensigt at beskytte mod Regn og Sne. Saaledes ser jeg Beviser paa Plan og Intelligens i de utallige Opfindelser og Instrumenter, som bruges i det daglige Liv. Vi kunne ikke undersøge den mindste Opfindelse uden at føle, at den er Resultatet af Intelligens og Eftertanke. Men der findes i Verden mange Indretninger, som ikke bleve dannede af Menneskehaand eller opfundne i den menneskelige Hjerne. Haanden, der skrev disse Ord, eller som satte Typerne til Tryk, er en meget større Opfindelse, end der nogensinde er bleven gjort ved Menneske-Kløgt. Hvis det fordrede Kunst at danne en Pen, vilde det da ikke fordre en langt større Intelligens at danne Haanden, som styrer Pennen. Dersom det fordrede Plan og Eftertanke at skabe Typerne af Metal, vilde det da ikke fordre en langt højere Grad at forme Haanden, der bruger Typerne, for ikke at tale om den mystiske Kraft, som vi kalde Sindet eller Aanden, der styrer Haanden i begge disse Tilfælde.

Lad os i Korthed undersøge de Tegn paa Visdom og mekanisk Kundskab, som lægges for Dagen i Øjets Indretning. Først er der Hulningen, hvori det er sat; den er sammensat af syv smaa Ben og beklædt med det blødeste Cellevæv, i Sammenligning med hvilket det fineste Silke vilde være som det groveste Lærred. Øjet beskyttes ydermere af Panden, som hvælver sig over det, og af Øjelaagene, der med lynsnare Bevægelser kunne lukke sig over det og forebygge enhver Skade. Et Skibs Reb og Tridser ere i Sand-

hed simple i Sammenligning med de Muskler og Nerver, som styre Øjets Bevægelser.

Endnu mere vidunderlig er Konstruktionen af Øjet selv. Synsnerven er den Del af Øjet, som forer det Sete til Hjernen. Lad os forudsætte, at den, i Stedet for at være stillet, som den nu er, i den inderste Del af Øjet, var sat frem til den forreste Del af Øjet, hvor Lysets Gjenskin fra Gjenstande vilde falde direkte paa den. Det er klart, at den vilde være udsat for at tage Skade af ethvert Stovgran, som kom i Berørelse med Øjet, og vi vilde altid føle en saa stærk og brændende Fornemmelse, som om Nerverne vare ubedækkede af Huden og udsatte for Berørelse med enhver Gjenstand, hvorved ogsaa de fine Fibre af Synsnerven vilde fordærves og Synet derved odelægges. Hvorledes kan da denne Nerve blive beskyttet og Synet dog ikke spærres? Hvis den skulde bedækkes af Hud som andre Nerver, da kunde vi ikke se igjennem den. I Tusinder af Aar kjendte Menneskene, skjondt de havde Øjne og brugte dem, ikke nogen Gjenstand, der paa samme Tid var saa haard og saa gjennemsigtig, at den kunde svare til det dobbelte Øjemed at beskytte og dog ikke hindre Synet. Til denne Dag kjende Menneskene ikke nogen Substans, der er klar og gjennemsigtig nok til at lade Lysets Gjenskin trænge ind, haardt nok til at beskytte og elastisk nok til at indtage de nødvendige Stillinger og til at rette sig efter et Slag. Læg nu Mærke til den forreste Del af Øjet, som kaldes Hornhinden og er, som det var Urglasset. Det er af en Bestanddel, der paa samme Tid er haard, gjennemsigtig og elastisk, Noget, som Menneskene aldrig have været i Stand til at efterligne.

Der kunde sporges: Hvortil saa mange Linser i Øjet? Lyset adskilles, naar det brydes gjennem en Linse, i sine sammensatte Kulører — Violet, Indigo, Blaat, Gront, Gult, Orange og Rodt. Altsaa, fandtes der i Øjet kun Krystallinsen, vilde vi se enhver hvid Gjenstand som blaalig i Midten og rødgul i Kanten. Denne Vanskelighed stod for Sir Isaac Newton alle Dage, og han opdagede aldrig Maaden, hvorpaa dette kunde undgaas ved Brugen af et Bryde-Teleskop. Det var forbeholdt M. Dolland, en berømt Læge, at gjøre denne Opdagelse, hvilken han gjorde ved at studere og efterligne Øjet.

Hvilken Urimelighed er det da ikke at paastaa, at en Naturlov som Tyngdekraften eller Elektricitet har en saadan Kundskab om Optikkens og Mekanikkens Principper, som Øjets Dannelse vidner om, at dets Skaber besidder. I alt dette udvises den højeste Grad af Visdom og Kundskab. Øjet er afpasset til at skue Stjernerne Millioner af Mile borte saavelsom til at betragte Gjenstande i kun nogle Tommers Afstand. I stærk Sollys sammendrager Pupillen sig for at skjærme den optiske Nerve, medens den udvider sig i Tusmorket for at indlade mere Lys. Naar vi onske at regulere Lyset i et Værelse, maa vi ty til klodsede Indretninger, som Menneskene have opfundet. Et selv-regulerende Vindu, som udvider sig i Tusmørke og sammendrager sig selv, eftersom Lyset tiltager i Styrke, har endnu intet Menneske kunnet skabe. Anatomer have opdaget mere end 800 Indretninger i det døde Øje, medens dog den store Indretning, Evnen at se, er aldeles udenfor deres Kjendskab. (Forts.)

Poesi.

Mel.: O bort, o bort til Bjergets Dal.

Der er et Land, et dejligt Land,
Med Solens Farveskjær,
Som ingen Skygger mørkne kan,
Thi Jesus lyser der.

Det er et Hjem, et Glædens Hjem,
En Egn saa himmelsk skjøn,
Og der vi mødes skal med dem,
Som elsket har Guds Søn.

Der er en Fred, en evig Fred,
Hinsides Verdens Hegn,
Hvor Vandringsstaven byttes med
Et evigt Sejerstegn.

Fra denne Jords Elendighed
Did op vor Længsel staar,
Hvor Zions Folk i Evighed
Guds Pris paa Harpen slaar.

Bengte Andersen.

Dødsfald.

Johan Theodor Johansen, født i Frederiksstad, Norge, den 26. Aug. 1882, død i Frederiksstad den 22. Novbr. 1897. Broder Johansen annammede Evangeliet den 29. Juni 1897 og døde i fuld Tro paa Samme.

Inger Marie Hansen, født i Frederikshald, Norge, den 5. Marts 1824, død i Frederiksstad den 7. Decbr. 1897. Hun tilligemed sin Mand annammede Evangeliet den 10. Septbr. 1895 og døde i Haabet om en herlig Opstandelse.

Hans Martin Hansen, født i Frederikshald, Norge, den 27. Marts 1827, død i Frederiksstad den 29. Decbr. 1897. Broder Hansen blev døbt den 10. Septbr. 1895; saavel han som hans Hustru, Inger Marie, som han saa snart efterfulgte i Døden, vare gode og trofaste Sidste-Dages Hellige.

Kaja Mathea Kihlstrøm, f. Gulliksen, født den 8. Marts 1865 i Agerhus Amt, Norge, død den 5. Novbr. 1897 i Ogden, Utah. Hun blev et Medlem af Jesu Kristi Kirke den 11. September 1878. Hun var en trofast Sidste-Dages Hellig og døde i fuldt Haab om en herlig Opstandelse.

Rasmus Jensen, født i Hørret pr. Aarhus, Danmark, den 31. December 1820, død i Salt Lake City, Utah, den 7. November 1897. Broder Jensen annammede Evangeliet i Aarhus den 15. Maj 1875 og emigrerede kort efter til Zion med sin Familje. Han var en god og trofast Sidste-Dages Hellig og døde i Haabet om en herlig Opstandelse.

Det bekjendtgjøres herved for Slægt og Venner, at vor kjære Søn og Broder, Niels Johan Nielsen, omkom tilligemed sin Hustru, Marie Nielsen, født Sponaas, og Søn, Almar, ved Jernbaneulykken i Nærheden af New Castle, Col., Fredag den 10. Septbr. 1897.

Barbara Nielsen, f. Johnson. Edward Nielsen.

Salt Lake City, den 4. Dec. 1897.

Indhold.

Et tilstrækkeligt Svar til Josephiterne 81
Red. Bem.:
Frugterne af Evangeliet 88
Ankomst 89
Beskikkelse 89
En smuk Mindesten 89
Joseph H. Jensons Død 90
Fra „Noglen til Theologien“..... 90
Filosofien af Evangeliet 92
Poesi 96
Dødsfald 96

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **C. N. Lund**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

1898.